

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8658/2548

พนักงานอัยการจังหวัดนครปฐมโจทก์ นางเกษร บัวผันจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 193, ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นยกคำร้อง จำเลยย่อมมีสิทธิอุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยและพิพากษายกอุทธรณ์เสีย นั้น จึงเป็นการไม่ชอบ แต่ศาลฎีกา เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาที่ว่า มีเหตุอันควรขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้จำเลยหรือไม่ โดยไม่ต้อง ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาและพิพากษาใหม่ ข้ออ้างที่ว่า ทนายจำเลย เชื้อ คำบอกเล่าของเจ้าพนักงานศาลและทนายคนเดิมว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลา ยื่นอุทธรณ์ได้จนถึงวันที่ 20 มกราคม 2547 และทนายจำเลยต้องว่าความทุกวัน ไม่สามารถมาดู คำสั่งศาลด้วยตนเองได้ ถือเป็นความบกพร่องของทนายจำเลยเอง กรณีจึงมิใช่เหตุสุดวิสัย ไม่มีเหตุ ที่จะขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้จำเลยได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 23 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรม ต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ป.อ. มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 10 ปี และปรับ 400,000 บาท ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 4 ปี รวมจำคุก 14 ปี และปรับ 400,000 บาท ให้นำโทษจำคุกคดีละ 6 เดือน ที่รอการลงโทษไว้ใน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2112/2544 และ 4473/2545 ของศาลชั้นต้นบวกเข้ากับโทษในคดีนี้ เป็นจำคุก 14 ปี 12 เดือน และปรับ 400,000 บาท หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา 29, 30 ในกรณีที่มีการกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมเมท แอมเฟตามีนของกลาง ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2546 ในวันที่ 15 ธันวาคม 2546 นายสวัสดิ์ทนายจำเลยซึ่งศาลชั้นต้นตั้งให้และมีอำนาจดำเนินกระบวนการพิจารณา เฉพาะศาลชั้นต้นยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ขยายระยะเวลา ยื่นอุทธรณ์ได้ถึงวันที่ 12 มกราคม 2547 ต่อมาวันที่ 18 ธันวาคม 2546 จำเลยตั้งนายชัชวาลเป็น ทนายจำเลยโดยให้มีอำนาจอุทธรณ์และฎีกา วันที่ 19 มกราคม 2547 นายชัชวาลยื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า จำเลยยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาที่ศาลอนุญาต ไม่รับอุทธรณ์ วันที่ 23 มกราคม 2547 นายชัชวาลยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ 15 วัน นับแต่วัน ครบกำหนดที่ศาลชั้นต้นขยายระยะเวลาให้ยื่นอุทธรณ์ อ้างว่าได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานศาลและ นายสวัสดิ์ทนายจำเลยคนก่อนว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ได้ถึงวันที่ 20 มกราคม 2547 เป็นเหตุให้สำคัญผิดทำให้ยื่นอุทธรณ์ไม่ทันภายในกำหนด ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า กรณีไม่ถือเป็นเหตุสุดวิสัย จึงไม่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณายกอุทธรณ์จำเลย จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัย

ตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ตามคำร้องฉบับลงวันที่ 23 มกราคม 2547 ได้หรือไม่ เห็นว่า การขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์เป็นอำนาจของศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาและมีคำสั่งไปตาม ป.วิ.พ. มาตรา 23 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 โดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยจะยื่นอุทธรณ์แล้วหรือไม่ เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องของจำเลยดังกล่าว จำเลยย่อมมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยและพิพากษายกอุทธรณ์เสีย นั้น จึงเป็นการไม่ชอบ แต่ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาที่ว่าเมื่อเหตุอันควรขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้จำเลยหรือไม่โดยไม่ต้องยื่นสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาและพิพากษาใหม่ ในปัญหาดังกล่าวศาลฎีกาพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า คำว่า "เหตุสุดวิสัย" ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 23 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 หมายถึง เหตุที่ทำให้ศาลไม่สามารถมีคำสั่งให้ขยายระยะเวลาหรือคู่ความมีคำขอเช่นนั้นขึ้นมาก่อนสิ้นระยะเวลาที่กฎหมายให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งได้ซึ่งเป็นพฤติการณ์นอกเหนือที่จะกระทำได้อีกก่อนสิ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ ที่จำเลยอ้างว่า เหตุที่จำเลยไม่ยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นขยายให้ เพราะทนายจำเลยขอคู่สำนวนเพื่อตรวจดูว่าศาลอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ถึงเมื่อใด แต่เจ้าพนักงานศาลแจ้งว่าสำนวนอยู่ระหว่างการเสนอผู้พิพากษา เมื่อเจ้าพนักงานศาลดูบันทึกแล้วแจ้งว่าศาลอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ถึงวันที่ 20 มกราคม 2547 นอกจากนี้ทนายจำเลยยังได้โทรศัพท์ไปสอบถามทนายจำเลยคนเดิมก็ได้รับแจ้งว่าศาลอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ได้จนถึงวันที่ 20 มกราคม 2547 ทำให้ทนายจำเลยเชื่อ ประกอบกับทนายจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานครต้องว่าความทุกวันจึงไม่สามารถมาดูคำสั่งศาลด้วยตนเองได้ เห็นว่า ข้ออ้างที่ว่าทนายจำเลยเชื่อคำบอกเล่าของเจ้าพนักงานศาลและทนายจำเลยคนเดิมว่าศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ได้จนถึงวันที่ 20 มกราคม 2547 และทนายจำเลยต้องว่าความทุกวันไม่สามารถมาดูคำสั่งศาลด้วยตนเองได้ ถือเป็นความบกพร่องของทนายจำเลยเอง กรณีจึงมิใช่เหตุสุดวิสัย ไม่มีเหตุที่จะขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้จำเลยได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 23 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ของจำเลย ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 และยกคำร้องลงวันที่ 23 มกราคม 2547 ของจำเลยตามคำสั่งศาลชั้นต้น.

องค์คณะ

สมศักดิ์ เนตรมัย · สุทัศน์ ศิริมหาพฤกษ์ · สุรศักดิ์ สุวรรณประกร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8658/2548>